

ZLOČIN
SLEČNÁM
NESLUŠÍ

ROBIN STEVENSOVÁ

Zločin slečnám nesluší

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Robin Stevensová
Zločin slečnám nesluší
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

ZLOČIN
SLEČNÁM
NESLUŠÍ

je přesný popis událostí případu
vraždy slečny Bellové,
který vyšetřoval detektivní klub
Wellsová a Wongová.

Sepsala Hazel Wongová
(tajemnice detektivního klubu), 13 let.

Případ začal v úterý 30. října 1934.

PŘÍZEMÍ

Auta

Severní
vchod

Výtvarná
učebna

Velká
hudebna

Malá
hudebna

Nové
křídlo

Chodba v novém křídle

Nové
křídlo

Plot

Sanatorium

Severní pozemky

Francouzské okno

Šatna
starého křídla

Knihovní chodba

Vchod
do starého
křídla

Školená

Knihovna

Pracovna
pana
MacLeana

Idolův
kabinet

Pedim

Hala

Televizní chodba

Koleje

Chodba ve starém křídle

Tunel

Jižní pozemky

Kredenc

Tělocvična

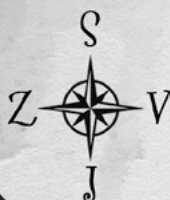
Plot

Venkovní hřiště

Pavilon

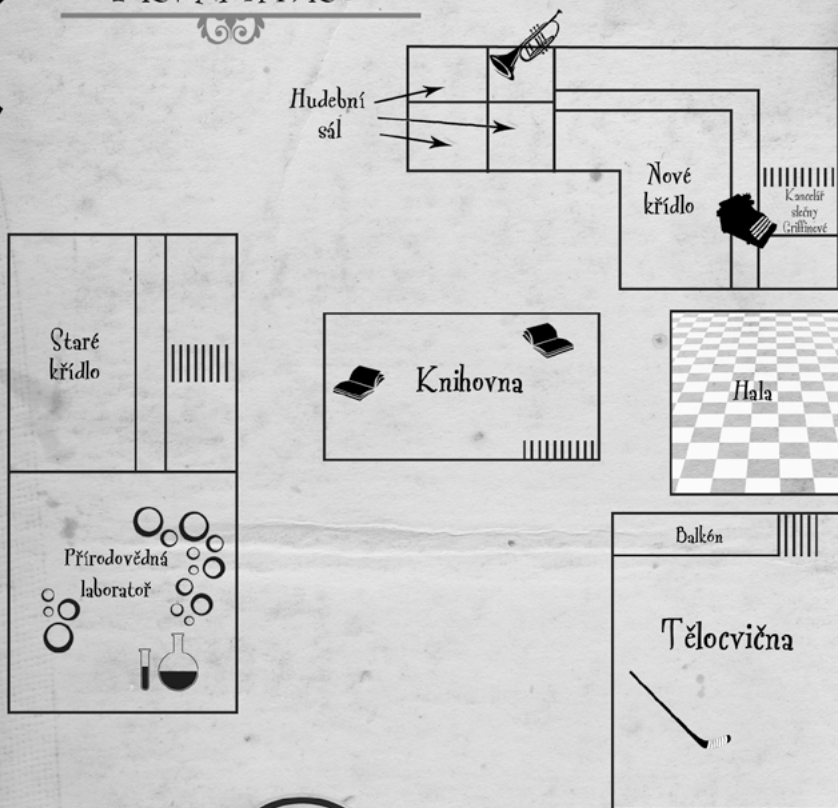
Dům

Oakeshottský
kopec

Do města

PRVNÍ PATRO

Mapa ↗
deepdeanské
školy

Všem kamarádům ze školy,
kteří se mi stali druhou rodinou,
a slečně Silkové a paní Sandersonové,
které by nikdy nikoho nezabily.

DEEPDEANSKÁ ŠKOLA

ZAMĚSTNANCI

Slečna Griffinová – ředitelka

Slečna Lappetová – učitelka dějepisu a latiny

Slečna Bellová – učitelka přírodovědy, též oběť

Slečna Parkerová – učitelka matematiky

Pan MacLean – kazatel

Pan Reid, „Idol“ – učitel výtvarné a hudební výchovy

Slečna Tennysonová – učitelka angličtiny

Slečna Hopkinsová – učitelka tělocviku

Mademoiselle Renauldová, „Madmazel“ – učitelka
francouzštiny

Paní Minnová, „Minny“ – zdravotní sestra

Pan Jones – školník

Vychovatelka – vychovatelka

DĚVČATA

Daisy Wellsová – *třetíčka a předsedkyně detektivního klubu Wellsová a Wongová*

Hazel Wongová – *třetíčka a tajemnice detektivního klubu Wellsová a Wongová*

TŘEŤAČKY

Kitty Freebodyová

Rebeka „Rybka“ Martineauová

Lavinie Tempelová

Klementina Delacroixová

Sophie Croke-Finchleyová

PRVAČKY

Betsy Northová

DRUHAČKY

Binny Freebodyová

Marušky

PÁŤAČKY

Alice Murgatroydová

Felicity Carringtonová

VELKÉ HOLKY

Virginie Overtonová

Belinda Vanceová

ŠKOLNÍ PŘEDSEDKYNĚ

Henrietta Trillingová, „Král Jindřich“

ČÁST PRVNÍ

NÁLEZ TĚLA

1

Byla to první vražda, kterou detektivní klub Wellsová a Wongová kdy vyšetřoval, takže se hodilo, že mi Daisy koupila nový zápisník. Ten poslední jsme celý popsaly poznámkami o případu Laviniiny ztracené vázanky. Ukázalo se samozřejmě, že ji ukradla Klementina, aby se Lavinii pomstila, že ji při lakrosu bouchla do břicha, což byla zase Laviniina odplata za to, že Klementina všem řekla, že Lavinie pochází z rozvedené rodiny. Mám pocit, že vyřešit náš nový případ bude možná o něco složitější.

Nejspíš bych o nás měla nejdřív říct pár slov a uctít tak nový zápisník. Daisy Wellsová je prezidentkou detektivního klubu a já, Hazel Wongová, jsem jeho tajemnicí. Daisy říká, že to z ní dělá Sherlocka Holmese a ze mě Watsona. Myslím, že je to fér. Koneckonců, nejsem zdaleka dost vysoká na to, abych se stala hrdinkou

tohoto příběhu, a navíc, kdo to kdy slyšel, aby byl Sherlock Holmes Číňan?

Proto je tak legrační, že jsem to byla já, kdo našel mrtvé tělo slečny Bellové. Řekla bych, že to Daisy pořád mrzí, i když samozřejmě předstírá, že ne. Víte, to Daisy je hrdinský typ, a tyhle věci by se měly dít spíše jí.

Podíváte se na ni a hned je vám jasné, co je zač – jedna z těch líbezných, skrz naskrz anglických dívek s modrýma očima a zlatými vlasy; ten typ, co bude v dešti s hokejkou v ruce lítat po zablácené louce, pak se posadí a spořádá k svačině deset bochánků s polevou. Já mám naproti tomu všude faldíky jako panáček Michelin, tváře zakulacené a vlasy i oči umíněně tmavohnědé.

V půli druhého ročníku jsem přijela z Hongkongu a už tehdy, když jsme všechny ještě byly pouhé krevetky (výraz *krevetky* v našem novém zápisníku označuje dívky z nižších ročníků), byla Daisy známá po celé deepdeanské škole. Jezdila na koni, hrála v lakrosovém týmu a byla členkou divadelního klubu. *Velké holky* si jí všimly a v květnu už každý věděl, že samotná školní *předsedkyně* nazvala Daisy „správňačkou“.

To je ale jen Daisyin povrch, ta báječnácká skořápka, kterou každý vidí. Uvnitř není Daisy vůbec tak báječnácká, jak se zdá.

Celkem mi trvalo, než jsem na to přišla.

2

Daisy chce, abych vylíčila vše, co se v tomto pololetí stalo, až do chvíle, kdy jsem našla to tělo. Tvrdí, že to tak opravdoví detektivové dělají – nejdříve nashromáždí důkazy –, takže to udělám i já. Podle ní by také správná tajemnice měla nosit zápisník neustále u sebe, aby byla připravena zapsat důležité události pěkně začerstva. Nemělo smysl jí připomínat, že to tak už dávno dělám.

Nejdůležitější věc, která se během počátečních týdnů prvního pololetí udála, byl detektivní klub. A byla to Daisy, kdo ho založil. Daisy miluje zakládat kluby zaměřené na nejrůznější činnosti. Vloni jsme měly pacifistický klub (nuda) a pak duchařský klub (o něco menší nuda, jenže pak Lavinie rozbila během seance hrnek, Rybka omdlela a vychovatelka veškerou duchařinu zakázala).

To ale bylo všechno vloni, kdy jsme ještě byly pouhé krevetky. Teď, když jsme velké třetačky, se nemůžeme

zaobírat blbinami, jako jsou duchové – tak pravila Daisy, když jsme se na začátku tohoto pololetí vrátily do školy a přišly na ten zločin.

Já byla docela ráda. Ne že bych kdy měla z duchů obzvlášť nahnáno. Každý ví, že žádní neexistují. I tak se ale po naší škole povídá dost duchařských historek na to, abychom se všechny klepaly strachy. Naším nejslavnějším duchem je Verity Abrahamová, dívka, která v pololetí před mým příjezdem na Deepdean spáchala sebevraždu skokem z balkonu v tělocvičně. Také je tu ale duch bývalé učitelky, která se zamkla do jedné z hudebních učeben a vyhladověla se k smrti, a ta malá krevetka z prváku, co se utopila v jezírku.

Jak jsem řekla, Daisy se rozhodla, že letos budeme detektivy. Dorazila na kolej s kufrem plným knih se zlověstnými, ponurými obálkami a názvy jako *Nebezpečí v panském domě* či *Tajuplné toulky*. Vychovatelka je jednu po druhé zabavila, ale Daisy se vždy podařilo sehnat další.

Detektivní klub jsme založily během prvního týdne školního roku. Uzavřely jsme přísně tajnou úmluvu, že o něm nikomu neřekneme, dokonce ani našim kámoškám, Kitty, Rybce a Lavinii. Naplnilo mě to skutečnou pýchou, že s Daisy sdílíme tajemství. Navíc to byla obrovská psina, plížit se ostatním za zády a předstírat, že

jsme úplně obyčejné, a vědět přitom, že jsme detektivové na tajné misi s cílem získat informace.

Naše první mise naplánovala Daisy. Během prvního týdne jsme se vkradly do vedlejšího třetího pokoje, přečetly si Klementinin tajný deník a pak Daisy vybrala jednu prvačku a musely jsme o ní vypátrat vše, co se dalo. To byl, jak mi Daisy sdělila, trénink – stejně jako zapamatovat si poznávací značky všech aut, na které jsme natrefily.

Druhý týden jsme pátraly, proč Král Jindřich (přezdívka pro naši *školní předsedkyni*, Henriettu Trillingovou, protože je tak nepřístupná a urozená a má tak nádherné kaštanové lokny) nebyla na ranní mši. Trvalo ale pouhých pár hodin, než se každý, nejen my, dozvěděl, že toho rána obdržela telegram se zprávou o smrti své tety.

„Chudinka,“ řekla Kitty, když jsme to zjistily. Kittyina postel na koleji sousedí s Daisyinou a Daisy ji jmenovala přítelkyní detektivního klubu, i když o něm nesmí vědět. Má hebké světlehnědé vlasy, hromadu pih a na dně svého kufru ukrývá něco tajného, co jsem zprvu považovala za mučicí nástroj, ale ukázalo se, že jsou to kleštičky na natáčení řas. Je posedlá drby stejně jako Daisy, jen z méně vědeckých důvodů. „Chudák starý Král Jindřich. Nemá zrovna štěstí. Koneckonců byla nejlepší přítelkyní Verity Abrahamové a všichni víme, jak ta dopadla. Jindřicha to dost poznamenalo.“

„Já to nevím,“ ozvala se Rybka, která spí vedle mě. Ve skutečnosti se jmenuje Rebeka, ale říkáme jí Rybka, protože je tak malá a všeho se bojí. Nejvíc ale vyučování. Tvrdí, že když se podívá na stránku, všechna písmena a číslice vyskočí a začnou křepčit, dokud jí úplně nepopletou hlavu. „Co se stalo Verity?“

„*Zabila se,*“ řekla Kitty podrážděně. „Skočila loni z balkonu v tělocvičně. Prober se, Rybkys.“

„Aha!“ zvolala Rybka. „No jasně, já vždycky myslela, že jen zakopla.“

Občas má Rybka vážně dlouhé vedení.

Na začátku školního roku se stalo ještě něco, co se ukázalo jako velmi důležitá událost: Přijel Idol.

Abyste věděli, na konci předchozího školního roku odešla do důchodu slečna Nelsonová, zástupkyně ředitelky a naše nudná stará učitelka výtvarné a hudební výchovy. Čekaly jsme, že její místo zaujme někdo právě tak nezajímavý – ale nový učitel výtvarky a hudebky, pan Reid, nebyl nezajímavý ani v nejmenším. A nebyl ani starý.

Pan Reid měl výrazné lícní kosti, švihácký knír a vlasy ulíznuté dozadu gelem. Vypadal přesně jako filmová hvězda, ačkoli jsme se nemohly shodnout která. Podle Kitty byl jeho dvojník Douglas Firebanks mladší, podle Klementiny zase Clark Gable, ale to jen proto, že Klementina je Clarkem Gablem posedlá. Ve skutečnosti na

tom ale nezáleželo. Pan Reid byl muž a nebyl to pan MacLean (náš podobaný, nemytý kazatel, kterému Kitty přezdívá pan MacŠpín), a tak se do něj celá škola rázem zamilovala.

Náš smrtelně vážný polotajný klub zasvěcený zbožňování pana Reida založila Kitty. Na první schůzce byl překřtěn na Idola. Kdykoli jsme se ocitly v jeho přítomnosti, musely jsme vyslat tajný signál (pozdvihnout ukazováček, zamrkat pravým okem).

Idol byl na Deepdeanu sotva týden, když se postaral o největší šok od loňské záležitosti s Verity.

Abyste rozuměli, až do letoška celá škola věděla, že slečna Bellová (naše učitelka přírodovědy) a slečna Parkerová (matikářka) mají tajemství. Bydlely spolu ve městě v malém bytečku slečny Parkerové, kde byla jedna místnost navíc. Právě tahle místnost byla to tajemství. Když mi o ní Daisy řekla poprvé, nejprve jsem nechápala, teď už jsme ale třetačky a mně je samozřejmě jasné, co to znamená. Má to co dělat s krátkými vlasy slečny Parkerové, střiženými příliš krátce na to, aby se to dalo považovat za módu, a s tím, jak vloni o pauzách na sváčinu se slečnou Bellovou sdílely cigarety.

Letos však nikdo žádné cigarety nesdílel, protože jakmile oči slečny Bellové poprvé spočinuly na Idolovi, propadla mu právě tak bláznivě jako Kitty. To byl

otřesný šok. Slečna Bellová nebyla právě krasavice. Byla velmi sešněrovaná, přísná, knoflíčky laboratorního pláště vždy zapnuté až ke krku. A byla chudá. Neustále střídala tři ošoupané haleny, vlasy si stříhala sama a po večerech vyřizovala slečně Griffinové administrativu, aby si přivydělala. Všichni ji tak trochu litovali a my předpokládaly, že Idol též. Ohromilo nás, že ne.

„Něco mezi nimi zjevně *proběhlo*,“ informovala nás Klementina na konci pololetí. „Šla jsem o pauze na svatčinu do přírodovědné laboratoře a přistihla slečnu Bellovou a Idola, jak se *oňuchňávají*. Byl to fakt šok!“

„Ty kecáš,“ řekla Lavinie pohrdavě. Lavinie s námi také bydlí na pokoji – je to velká, silná dívka se zarputilou hřívou tmavých vlasů, která je většinu času nešťastná.

„Nekecám!“ bránila se Klementina. „Vím, jak to vypadá. Viděla jsem před měsícem svého bratra, když to dělal.“

Nemohla jsem se přestat červenat. Představa prkené, škrobené slečny Bellové, jak se s někým *oňuchňává*, byla nesmírně trapná.

Pak se o tom doslechla slečna Parkerová. Slečna Parkerová je velmi dravá, černé vlasy má ostříhané na kratičko a nasupený hlas z jejího těla burácí jako siréna. Strhla se obrovská hádka. Slyšela to skoro celá škola a výsledkem bylo, že se slečna Bellová musela z bytečku vystěhovat.

Pak, na začátku druhého týdne pololetí, se opět vše změnilo. Sotva jsme to všechno stíhaly. Najednou se zdálo, že Idol už se slečnou Bellovou trávit čas nechce. Místo toho se začal zajímat o slečnu Hopkinsovou.

Slečna Hopkinsová nás má na tělocvik. Je buclatá a ustavičně veselá (pokud vám tělocvik jde), mašíruje po chodbách, rozhání se hokejkou a hnědé vlasy sportovního střihu jí vždy splývají v úhledně zastřížených šik vlnách. Je hezká, a navíc (myslím) i docela mladá, takže nebylo kdovíjak překvapivé, když si jí Idol všiml – jen bylo šokující, že kvůli ní poslal k vodě slečnu Bellovou.

Takže teď se Idol *oňuchňával* v učebnách se slečnou Hopkinsovou a slečně Bellové nezbývalo nic jiného než se kolem nich zuřivě proítit se sevřenými rty a ledovým pohledem, kdykoli na ně narazila.

Deepdean byl obecně naladěn proti slečně Bellové. Slečna Hopkinsová byla pěkná, zatímco slečna Bellová ne. Otec slečny Hopkinsové byl velmi významným Gloucesterským úředníkem, zatímco otec slečny Bellové nebyl významný ani trochu.

Já si ale nemohla pomoci a musela fandit slečně Bellové. Koneckonců to nebyla *její* vina, že ji Idol poslal k vodě, a nemohla ani za svou chudobu. Teď, když musela odejít z toho bytečku, byla samozřejmě ještě chudší než kdy dřív a to mi dělalo starosti.

Jediné, co mohlo slečně Bellové zvednout náladu, byla pozice zástupkyně ředitelky, a ani to jí nebylo patřičnou útěchou. Abyste rozuměli, slečna Griffinová měla jmenovat novou zástupkyni a po několika týdnech se začalo proslýchat, že hodlá vybrat právě slečnu Bellovou. To by pro ni bylo opravdové ternó – jakmile by byla oficiálně jmenována, její finanční starosti by se navždy rozplynuly – ve skutečnosti na ni kvůli tomu ale učitelky, které vybrány nebyly, ošklivě zanevřely. V úvahu ve skutečnosti připadaly dvě z nich. Jednak slečna Tennysonová, naše angličtinářka – doopravdy se tak jmenuje, ačkoli nemá nic společného s tím slavným Tennysonem. Pokud jste někdy viděli podobiznu Paní ze Shalott v kymácející se loďce, viděli jste slečnu Tennysonovou. Její obličej vždy rámuje splývavé vlasy a je uplakaná jako deštivé počasí. Druhá byla slečna Lappetová, naše učitelka dějepisu a latiny, neschopná, nudná ženština, co vypadá jako přecpaný polštář, ale *považuje se* za nejdůvěrnější poradkyni slečny Griffinové. Obě se na pozici zástupkyně ředitele vyloženě trásly a slečnu Bellovou na chodbách okázale ignorovaly.

A pak došlo k té vraždě.

3

Řekla jsem, že jsem to byla já, kdo našel tělo slečny Bellové. A je to tak, ale nikdy bych ho nenašla nebýt Daisyiných detektivních románů. Vzhledem k vychovatelčině zálibě v jejich zabavování nemělo smysl pokoušet se je číst na koleji, a tak Daisy začala trávit večery ve škole. Vstoupila do literárního klubu, strčila svůj výtisk *Čí je to tělo?* mezi stránky *Ztraceného ráje* a tiše si četla, zatímco ostatní dívky debatovaly. Přidala jsem se také, sedávala jsem vzadu a sepisovala záznamy do zápisníku detektivního klubu. Všechny měly za to, že píšu básně.

Stalo se to po schůzce literárního klubu v pondělí 29. října. Mimoškolní kroužky končí v 5:20, my jsme se ale zdržely v prázdné učebně, aby Daisy mohla dočíst *Muže ve frontě*. Byla začtená, ale já měla strach, že přijdeme pozdě na kolej na večeři, a vysloužíme si tak vychovatelčin

obludný hněv. Rozhlédla jsem se po svém svetru a pak si otráveně uvědomila, kde jsem ho nechala.

„Ach jo,“ povzdechla jsem si, „Daisy, můj svetr zůstal v tělocvičně. Počkej na mě, budu hned zpátky.“

Daisy, nos zabořený do knihy jako obvykle, neurčitě pokrčila rameny na znamení, že slyšela, a pokračovala ve čtení. Znovu jsem pohlédla na hodinky, ukazovaly 5:40. Kdybych utíkala, stihly bychom to tak akorát, protože cesta na kolej od východu ze starého křídla trvá sedm minut a večere začíná přesně v šest.

Uháněla jsem prázdnou, křídou čpící chodbou starého křídla a pak zahrnula doprava po černobíle dlážděné knihovnické chodbě s vysokým stropem. Mé kroky se rozléhaly a já těžce oddechovala. I po roce na Deepdeanu stále dusám způsobem, který slečna Hopkinsová nazývá *odhodlaně nedívčím*.

Minula jsem sborovnu, knihovnu, pracovnu pana MacLeana, Idolův kabinet a halu a pak znovu zabočila vpravo do chodby vedoucí k tělocvičně. Podle školní legendy v tělocvičně straší duch Verity Abrahamové. Když jsem to slyšela poprvé, byla jsem mladší než teď a věřila tomu. Představovala jsem si zkrvavenou Verity s dlouhými vlasy přes obličej, v šatech s laclem, kravatě a s lakrosovou pálkou v ruce.

I teď, když už jsem starší a nepatřím mezi krevetky,

mi z pouhého vědomí, že mířím do tělocvičny, naskakuje husí kůže. Chodba vedoucí k tělocvičně je ještě ke všemu děsná. Je plná zaprášených kusů rozbitého nábytku, které tam v šeru stojí jako lidé. Ten večer byla světla zhasnutá a vše se utápělo v temných odstínech šedé a hnědé. Upalovala jsem chodbou, opřela se do dveří a se sípotem vrazila do tělocvičny.

Na podlaze ležela slečna Bellová.

Naše tělocvična, pokud jste ji ještě neviděli, je dost velická a o zdi a okna se všude opírají tyče a kladiny. Děsivě vysoko u stěny nejbližší vchodu je vyhlídkový balkon (máme tam vstup zakázán, ale od té doby, co z něj skočila Verity, se tam beztak nikdo nehrne). Pod ním je vchod do malé místnosti, kde se převlékáme a kam ukládáme náčiní. Říkáme jí Kredenc.

Slečna Bellová ležela zcela nehybně pod balkonem, ruku měla za hlavou a nohy složené pod sebou. V prvotním šoku mě nenapadlo, že je mrtvá. Připravovala jsem se, že dostanu děsně vynadáno, že chodím, kam nemám, a chtěla jsem utéct, než si mě všimne. Pak jsem si ale pomyslela – proč tam slečna Bellová takhle leží?

Běžela jsem tedy dál a přidřepla si vedle ní. Zaváhala jsem, než jsem se jí dotkla, protože nikdy předtím jsem na žádnou učitelku nesáhla, ale nakonec mi to připadalo prostě jako dotýkat se lidské bytosti.

Poklepala jsem jí na rameno bílého laboratorního pláště a úpěnlivě doufala, že otevře oči, posadí se a vyhubuje mi, že jsem v tělocvičně po vyučování. Místo toho se ale po mém poklepání zhoupla hlava slečny Bellové ke straně. Brýle jí sklouzly z nosu a já uviděla, že to, co jsem doposud považovala za pouhý stín její hlavy, je ve skutečnosti tmavá skvrna velká jako můj kapesník. Část skvrny dosahovala až na límec laboratorního pláště a tahle část byla červená. Natáhla jsem prst, abych se skvrny dotkla, a rázem byl celý od krve.

Pozadu jsem klopýtala pryč a zděšeně si otírala ruku do sukně, na níž zůstala dlouhá tmavá šmouha. Pohlédla jsem na ni a pak na slečnu Bellovou, která se stále nehýbala, a udělalo se mi nanic. Nikdy předtím jsem mrtvé tělo zblízka neviděla, ale byla jsem si naprosto jistá, že slečna Bellová mrtvá je.

Nejspíš jsem v tu chvíli měla začít křičet, ale všude kolem byla taková tma a ticho, že jsem nemohla. Nejvíce ze všeho se mi chtělo strhnout ze sebe sukni, abych se zbavila té krve, ale vzepřela se ve mně deepdeanská výchova a představa, že běhám po škole polonahá, se zdála jaksi mnohem horší než být sama s mrtvolou.

Když jsem na to pomyslela, došlo mi, že slečna Bellová *je* skutečně mrtvá a já jsem tu sama s jejím tělem. Náhle jsem si vzpomněla na ducha Verity Abrahamové

a napadlo mě, že to možná byla *ona*, kdo slečnu Bellovou zabil, že ji možná strčila z balkonu právě v tom místě, odkud sama před rokem skočila... a teď se možná chystá udělat totéž i mně. Bylo to hloupé a dětinské, ale všechny chlupy na krku se mi zježily a – deepdeanskou výchovu vem čert – vyskočila jsem a pelášila z tělocvičny, co mi nohy stačily, jako by hrozilo, že slečna Bellová ožije a vrhne se za mnou.

4

Měla jsem tak moc naspěch, když jsem uháněla chodbou, že jsem vrazila do několika opuštěných židlí a ošklivě si odřela koleno. Toho jsem si však pořádně všimla až později. Všude kolem mě se rozléhala ozvěna mých vlastních kroků a úkosem jsem viděla, jak se kolem mě zvedají temné stíny podivných tvarů. Sotva jsem popadala dech. Doběhla jsem na konec knihovny chodby do starého křídla a konečně narazila na Daisy, která vycházela ze dveří učebny, kde jsem ji předtím zanechala.

Nejspíš byl na mě příšerný pohled, jak celá růžová a zpocená těžce oddechuju. Daisy na mě zvědavě zamrkala. „Co je s tebou? Teče ti krev. Přijdeme pozdě na večeri. V. O. nás zabije.“ Překvapeně jsem na sebe shlédla a teprve teď uviděla, že mi z dlouhého šrámu na koleni stéká po noze krev. Vůbec jsem to necítila. Bylo to, jako by se to stalo někomu úplně jinému.

„Daisy,“ vydechla jsem, „slečna Bellová je mrtvá.“
Daisy se zasmála. „Moc vtipný, Hazel,“ řekla. „Jasně!“
„Daisy,“ naléhala jsem dál, „myslím to vážně. Je mrtvá. Je v tělocvičně, leží tam –“

Daisy na mě chvíli zírala s pozdviženým obočím, když se najednou ze třídy za ní vyřítila Virginie Overtonová a našla nás tam stát.

Když Daisy řekla *V. O.*, myslela tím Virginii Overtonovou. V pondělí večer má službu jako *prefekt – velká holka*, která má za úkol dohlédnout, abychom se po kroužcích všechny vrátily na kolej, a bere svůj úkol velmi vážně. Dusá plochýma nohama jako policajnt a tiskne si na prsa notes, jako by to byl policejní zápisník.

„Wellsová!“ vyštěkla, tyčíc se nad námi ve dveřích učebny. „Wongová! Co si myslíte, že děláte? Přesně za osm minut budete obě chybět na večeři.“

„V tělocvičně – slečna – ona je –“ koktala jsem.

„Hazel říká, že se v tělocvičně někdo zranil,“ řekla Daisy klidným hlasem. „Přiběhla, aby sehnala pomoc.“

Virginie se otráveně zakabonila. „Ale no tak,“ řekla. „Ta vaše banda si občas vymýšlí fakt šílené ptákoviny.“

„Pojď s námi a přesvědč se sama!“ hlesla jsem. „*Pro-sím!*“

Virginie těkala očima ode mě k Daisy a zpět na mě. „Jestli je to další z vašich her...“ pohrozila nám.

Táhla jsem ji zpět do tělocvičny a Daisy nás následovala. Před pracovním pana MacLeana na konci chodby stála slečna Tennysonová a bavila se s rudovlasou Madmazel s ostře řezanými rysy, učitelkou francouzštiny (nechápu, jak jí slečna Tennysonová může rozumět – Madmazel má příšerný francouzský přízvuk, hodiny s ní jsou vážně boj), a s ušmudlaným panem MacLeanem. Všichni tři se otočili a sledovali nás, když jsme šly kolem. Vlastně jsme dělaly takový kravál, že Idol vykoukl ze svého kabinetu, aby se podíval, co se to děje. (Idol má vlastní malou kancelář na konci knihovni chodby, hned vedle pracovního pana MacLeana – samozřejmě nemůže sdílet sborovnu s ostatními učitelkami, jelikož je muž.)

„Problém, Virginie?“ zavolal pan MacLean a Virginie křikla: „*Pochybuji*, pane.“

Když Virginie s Daisy prošly dveřmi tělocvičny, zastavila jsem se a triumfálně rozsvítila hlavní světlo. „Támhle je,“ řekla jsem a ukázala prstem, „říkala jsem vám –“

Pak jsem se ale podívala, kam to vlastně ukazuju, na místo, kde ještě před pár minutami ležela slečna Bellová. Slečna Bellová byla tatam. Tělocvična byla zcela prázdná a tichá. Na leštěné podlaze byla malá tmavá šmouha, která ukazovala, kde předtím spočívala slečnina hlava.

Ještě pořád jsem šokovaně lapala po dechu, když Virginie promluvila.

„Dobrý bože,“ řekla. „Jaké překvapení. Nikdo tu není. Obě dvě dnes půjdete spát bez večeře – *ty* za lhaní a *ty* za to, že jsi ji kryla.“

„Ale ona tu byla!“ vykřikla jsem. „Fakt byla! Podívej!“ řekla jsem a ukázala na tmavou skvrnu. „To je *krv!* Ně-kdo musel přijít a utřít to a –“

Virginie si pohrdavě odfrkla. „A já jsem japonský císař,“ řekla povýšenecky. „Nikdo nic takového neudělal, protože tu žádné tělo nebylo – moc dobře to víš. Co se týče té krve, krvácí ti přece koleno. Nejspíš sis myslela, že si toho nevšimnu. Máš to i na sukni. Tohle je jeden z nejpropracovanějších nesmyslů, s jakým jsem se kdy setkala. Vážně by ses měla stydět – ačkoli nepředpokládám, že tam, odkud pocházíš, tě naučili, že lhát se nemá.“

Kousla jsem se do rtu a usilovně si přála, aby to byla Virginie Overtonová, koho jsem našla ležet na podlaze tělocvičny.

„A teď šupem na kolej, obě dvě. Doufám, že vás za tohle vychovatelka pořádně zpraží, to je vše, co k tomu mohu dodat.“

S těmito slovy nás vyvedla za paže z tělocvičny a mumlala cosi o neschopných třetačkách. Byla jsem rudá vzteky a hanbou. *Opravdu* jsem tam slečnu Bellovou viděla ležet, *vím* to – neměla jsem ale žádný důkaz, že si to celé nevymýšlím.

Virginie nás vedla zpět kolem Madmazel, slečny Tennysonové a pana MacLeana. Madmazel se zachichotala a řekla: „Planý poplach?“

„Velmi,“ odvětila Virginie a šla dál.

Chvíli jsem uvažovala, jestli jsem se vážně nezbláznila. Takové věci se prostě mimo Daisyiny knížky nedějí. Bylo to směšné.

Když nás ale Virginie hnala jasnými světly skrz dřevěné obložení východu ze starého křídla, pohled mi padl na mou sukni a uviděla jsem tu tmavou skvrnu. Podívala jsem se do své dlaně a na špičce ukazováčku stále ještě byl slabý pozůstatek červeně. Pevně jsem sevřela ruku v pěst a byla si jistá, že jsem se nezbláznila ani maličko.

5

Navzdory zběsilému tempu, jímž nás Virginie táhla do kopce, jsme nestihly dorazit na kolej před gongem ohlašujícím večeři. Když jsem ho v dálce uslyšela, automaticky jsem sebou trhla. To se už zase ozývala má deepdeanská výchova. Jednou z prvních věcí, které se na Deepdeanu naučíte, je, že zvonění je posvátné. Naše životy jsou rozděleny do přihrádek mezi jednotlivými zvuky gongu a ignorovat svolávací znamení je zkrátka zločin. Nejdůležitějším z nich je gong ohlašující večeři. Když ho slyšíte a nereagujete, nebo hůř, když vůbec nejste poblíž, abyste ho slyšeli – no, pak žádnou večeři nedostanete.

Samozřejmě jsem věděla, že máme mnohem větší průšvih než pouhý pozdní příchod na večeři, i tak jsem ale gong nemohla ignorovat.

Ostatní dívky se ještě valily hlavním vchodem do oprýskané vstupní haly, ale – „Počkejte tady!“ vyštěkla Virginie

a my byly nuceny nervózně přešlapovat u velkých hodin v hale, podle kterých jsme měly celé čtyři minuty zpoždění, zatímco Virginie dusala po schodech za vychovatelkou.

Vychovatelku nepotěšilo, co jí Virginie pověděla. Blýskala na nás zlýma prasečíma očkama zpod vychovatelské čapky a funěla. Když Virginie skončila, na chvíli bylo ticho. Z jídelny k nám pronikal skrz zavřené dveře hluk z jídelny. Pak se k nám vychovatelka vrhla, obě nás pleskla po hlavě (mě tvrději než Daisy, protože ta konekců jen potvrdila mou lež) a poslala nás do postele bez večeře, abychom mohly přemýšlet o tom, co jsme provedly. Když jsme klopýtaly vzhůru po ošoupaném modrém koberci, viděla jsem vychovatelku, jak kráčí na večeri s Virginií po boku. Společně mudrovaly, ohlížely se a vrhaly na nás temné pohledy, to abychom věděly, jak moc jsme se prohřešily.

Bylo mi hrozně z toho, že mi nevěřily. Když jsem navíc pomyslela na to, co jsem viděla v tělocvičně, ucítila jsem v puse ošklivou pachut, jako by se mi chtělo zvracet. Daisy naproti tomu byla ve výborné náladě. Jakmile se za námi zabouchly dveře ložnice a my se ocitly samy, se žuchnutím a zaskřípěním dosedla na postel (naše postele nemají být pohodlné) a řekla: „*Povídej.*“

„Není co povídat,“ řekla jsem, posadila se vedle ní a bylo mi neskutečně zle. „Viděla jsem slečnu Bellovou

ležet na podlaze tělocvičny. Musela spadnout z balkonu. Byla mrtvá, studená jako led. Nevymýšlím si!“

„Vím, že si nevymýšlíš,“ řekla Daisy, jako by nález mrtvé učitelky přírodovědy v opuštěné tělocvičně byla ta nejnórmálnější věc na světě. „Nikdy bys takhle nelhala. Lavinie možná, ale ne ty. Víš ale jistě, že byla vážně mrtvá?“

Na to jsem se pohoršeně napřímila, pak se mi ale vybavilo, jak se hlava slečny Bellové zhoupla ke straně a zase se mi udělalo zle. „Sáhla jsem na ni a byla ještě teplá, ale úplně tuhá,“ řekla jsem. „Zřítíla se. Říkám ti, že musela spadnout z balkonu.“

Daisy si odfrkla. „Spadnout?“

„Jak to myslíš?“ zeptala jsem se a otrásla se. Byla jsem tak zděšená skutečností, že je slečna Bellová mrtvá, že jsem se pořádně nezamyslela, jak se to asi stalo.

„Je to poměrně zjevné,“ řekla Daisy. „Kdo spadne a zabije se, většinou nevyskočí a *sám sebe* neodklidí, nebo snad ano? Kdybys jenom našla její tělo, mohla to celé být pouhá nehoda. Když jsme se ale o pět minut později přihnaly zpátky, to tělo už tam nebylo... Někdo ji musel strčit a pak se zbavit důkazů.“

Polkla jsem. „Chceš říct, že to byla *vražda*?“

„Ano!“ řekla Daisy. „Neříkej mi, že ti to ještě nedošlo. Páni, Hazel, to je vzrúšo. Opravdová vražda – a na

Deepdeanu! Samozřejmě se můžu zcela mýlit. Třeba jsi jen přišla v nesprávnou chvíli a špatně to pochopila –“

„To teda nepochopila,“ řekla jsem už zase popuzeně.

„Nebo jsme se nějak minuly se záchranáři. No nic. Jestli ano – a já doufám, že ne –, dozvíme se to hned zítra ráno. Rozšíří se to po škole jako příušnice.“

„Ale co když ne?“ zeptala jsem se, přestože jsem předeem znala odpověď.

„Když ne,“ řekla Daisy, znovu žuchla na postel a usmála se na mě, „pak má náš detektivní klub vůbec nejlepší případ ve své historii.“

6

Dole se s bouchnutím rozlétly jídelní dveře. Byla slyšet vřava a dusot chodidel po stranách schodiště, kde nebyl natažený koberec, a o třicet vteřin později Kitty rozrazila dveře ložnice a vrátila se dovnitř s Rybkou a Lavinií v patách.

„Co se stalo? Proč jste nebyly na večeři?“ vydechla Rybka. „Schovala jsem vám dezert, jestli jste nejedly – je to křupavý košíček, takže se dobře nesl. A *víte*, jak ho nesnáším.“

Věděla jsem, že je to lež, a cítila jsem se provinile. Než jsem ale stačila protestovat, Daisy ladně převzala košíček od Rybky a rozlomila ho napůl. Byl zabalený do Rybčina kapesníku, takže nebyl právě nejčistší, mně ale příšerně kručelo v břiše. Chutnal nebesky.

„Co se stalo?“ zeptala se Kitty, zatímco jsme jedly. „Co jste provedly? Musím říct, že vychovatelka i V. O. vypadaly pekelně nakvašeně.“

„To není nic nového,“ zahuhňala Daisy s plnou pusou. „Nic to nebylo. Hazel se vracela do tělocvičny pro svetr, V. O. ji tam načapala a usmyslela si, že se Hazel toulá, kde nemá. Udělala nám hrozné dusno.“

Všichni vědoucně přikyvovali. Běsnění Virginie Overtonové bylo pověstné.

Aby odvedla pozornost od tělocvičny a jako poděkování za Rybčinu laskavost, zalovila Daisy v útrokách svého kufru a vytáhla tabulku mléčné čokolády. Všechny jsme seděly na posteli a pochutnávaly si na ní, když hlasitě zazvonil zvonek ohlašující domácí úkoly – říkáme jim domácíky.

Ačkoli jsem ten večer měla domácíků hromady, vůbec jsem se na ně nemohla soustředit. Pořád jsem musela myslet na slečnu Bellovou a na to, že Daisy a já víme, že byla zavražděna. Přes všechny Daisyiny řeči detektivní klub Wellsová a Wongová nikdy nevyšetřoval nic důležitějšího než nicotnou krádež. Co jestli se nám ale tenhle případ podaří vyřešit? Byly bychom hrdinky. Slečna Griffinová by nám možná dala medaile a učitelky, učitelé a *velké holky* by se všichni seřadili a poplácávali nás po zádech – všichni až na vraha, samozřejmě.

To mě přimělo s tvrdým nárazem přistát zpátky na zem. Odložila jsem pero a Král Jindřich, která ten večer dohlížela na domácíky, mě pobídla: „No tak, Wongová, nespí!“

Každá vražda s sebou bohužel nese i vraha. V Daisyových knížkách se vrazi většinou naštvou, když je někdo vyšetřuje – a popravdě řečeno těm, kdo o zločinu vědí příliš mnoho, se většinou přihodí něco strašného. Já tam byla, přímo na místě činu, hned po tom, co k vraždě došlo. Co když mě vrah viděl?

☺ ČÁST DRUHÁ ☺

ZAHAJUJEME
VYŠETŘOVÁNÍ

1

To pomýšlení mě nepřestalo soužit až do konce domáčeků. Chtěla jsem o tom podstrčit Daisy psaníčko, ale Král Jindřich na mě příliš upřeně civěla. Co když mě vrah viděl? Koneckonců měl na odklizení slečny Bellové mezi okamžikem, kdy jsem poprvé přišla do tělocvičny, a chvílí, kdy jsem se vrátila, jen trochu času.

V umývárně jsme si, namačkané po třech u jednoho umyvadla, vyčistily zuby a zalezly do postelí. Využila jsem polštářové bitvy mezi Kitty a Lavinií, připlížila se k Daisyině úzké posteli a vlezla si k ní pod peřinu.

„Daisy,“ zašeptala jsem. „Co když mě ten vrah *viděl*?“

„Viděl při čem?“ zeptala se Daisy a překulila se.

„Páni, Hazel, máš nohy jako kostky ledu.“

„Viděl v tělocvičně. Po té vraždě!“

Daisy vzdychla. „Jak by tě pro všechno na světě mohl vidět? Nebyl tam, když jsi poprvé přišla, ne?“

„Ne,“ řekla jsem. „Ale co když se schovával? Třeba v Kredenci?“

„Ty jsi pako,“ řekla Daisy. „Kdyby byl v Kredenci, nemohl by tě přece skrz zavřené dveře vidět, nebo snad ano? Navíc jsi přece nepromluvila, takže i kdyby se tam schovával, nemohl by poznat, že jsi to ty.“

„Pak jsme se ale vrátily! Co pak? Jak si můžeš být tak jistá, že po nás teď nepůjde, když o tom všem víme?“

„V. O. nás neoslovila jménem,“ řekla Daisy rozespale. „Určitě ne. Vrah nemá ani ponětí, kdo jsme. Dávám ti své slovo skvělého detektiva, Hazel. Jen to řekni. Jsem skvělý detektiv.“

„Jsi skvělý detektiv,“ řekla jsem, protože mi prsty zarývala do paže.

„Tak vidíš. Všechno je v pořádku. Není se čeho bát.“

Snažila jsem se jí věřit.

„Pokud ovšem,“ řekla Daisy nenuceně, „vrah pouze nevyčkává a nepátrá, kdo jsme, než si nás obě najde. To ale není příliš pravděpodobné. A teď se vrať do své postele, Watson, utiskuješ mě. Zítra máme důležitý úkol.“

Přelezla jsem zpátky do své postele, ale trvalo dlouho, než se mi podařilo usnout. Slyšela jsem, jak Daisy vedle mě klidně oddechuje a jak se Lavinie ve své posteli převaluje tam a zpět. Byly tu ale i jiné zvuky, které jsem nedovedla tak přesně zařadit. Kolejní potrubí kvílelo

a vrzalo hlasitěji než kdy předtím, pak se pode mnou ozvalo zapištění, šramot a šustění ve zdech a za dveřmi slabé zasténání. Jen vrže podlaha – myš. Vychovatelka na pochůzce... Měla jsem ale ostudný strach. Pevně jsem zavřela oči, abych se nemusela dívat na závěs vlnící se ve vánku, který sem proudil otevřeným oknem (vychovatelka je přesvědčena, že čerstvý vzduch dětem svědčí), a snažila se být statečná. Stále jsem ale měla před očima hlavu slečny Bellové klesající ke straně, a když jsem konečně usnula, zdály se mi příšerné sny.

2

Druhý den jsme započaly naši detektivní práci.

Když jsme přišly na mši, slečna Bellová neseděla na svém obvyklém místě. Já a Daisy jsme to samozřejmě čekaly, ale pro všechny ostatní to byl šok. Abyste rozuměli, slečna Bellová ještě nikdy nikam nedorazila pozdě. Vždy byla dokonale dochvilná, takže její nepřítomnost na mši působila právě tak neuvěřitelně, jako by se na nás zřítila kaple. Dřevěné lavice se plnily, a ačkoli pravidlem mše je hrobové ticho, jehož porušení se trestá vyloučením ze školy, kaplí se šířil šepot, jako když si k uchu přitisknete mušli. Všechny učitelky i *prefektky* se nasušeně rozhlížely.

„Kde je slečna Bellová?“ špitla Rybka. „*Nikdy* není nemocná!“

„Možná ji slečna Griffinová dnes jmenuje novou zástupkyní,“ zašeptala Kitty odpověď hlasitěji, než měla

v úmyslu. „Vsadím se, o co chcete, že přijdou na pódium společně.“

„Děvčata,“ zavrčela Madmazel a otočila se na svém sedadle v první řadě, aby vrhla ošklivý pohled na třetáckou lavici. Její přísný obličej vyhlížel obzvlášť kysele a my se okamžitě utišily. „*Ticho*. Pšemýšlejte o nebi, pokud možno.“

Třetí ročník byl zticha. Nakonec slečna Griffinová přišla na pódium a přiměla nás všechny povstat. Přišla sama. Kitty užasle štouchla do Rybky, pak ale slečna Griffinová začala mluvit a její proslov nebylo možné ignorovat.

Zatím jsem toho o slečně Griffinové mnoho neřekla, kromě toho, že je to ředitelka. To proto, že člověk snadno zapomene, že je slečnu Griffinovou nutné popisovat. Je to osobnost. Neumím si představit Deepdean bez slečny Griffinové ani slečnu Griffinovou bez Deepdeanu. Kdyby naše škola byla člověk, měla by uhlazené šedivé vlasy a neposkvrněný tvídový kostýmek.

Každý den pluje chodbami ve střízlivých botách, tak akorát vysokých, aby klapaly. Když ji během vyučování zaslechnu, neurčitě si ji spojuju s robotem z budoucnosti. Ačkoli vím, že je to jen *krevetčí* hloupost, pořád tak trochu věřím, že kdybyste sloupli úhlednou vnější skořápku slečny Griffinové, odkryli byste řádky nablýskaných

ozubených hodinových koleček, čile tikajících a pohánějících Deepdean kupředu. Je velmi obtížné chovat k ní nějaký cit, mít ji ráda tak, jako mám ráda třeba Madmazel (navzdory nesrozumitelnému přízvuku), nebo ji nesnášet, jako nesnáším hokejistku slečnu Hopkinsovou. Slečna Griffinová prostě *existuje* a je součástí Deepdeanu právě tak jako samotná školní budova.

Poznáte ji blíže, jen pokud se stanete jednou z obzvláště slibných velkých holek, které doučuje k přijímacím zkouškám na univerzitu, anebo *prefétkou* – které vůbec nejsou jako my ostatní.

Slečna Griffinová přednesla své kázání, celé o cti a úsilí, což jsou obvyklá úterní témata. Jakmile se dostala ke každodenním organizačním záležitostem, cítila jsem, že celá škola očekává nějaké zprávy o slečně Bellové. Dočkaly jsme se však pouhé připomínky čtvrtáckého výletu do muzea, který se měl konat příští středu, a pak káravé poznámky o nepořádku v Idolově výtvarné učebně.

Může se to zdát trochu zvláštní, ale právě proto, že se slečna Griffinová o slečně Bellové ani slovem nezmínila, jsem *věděla*, že byla zavražděna. I kdyby slečna Griffinová nevěděla, co se jí stalo, znamenalo to, že se vrahovi skutečně podařilo skrýt, co provedl. Jak řekla Daisy, bylo na nás, abychom to vyšetřily. První opravdový případ detektivního klubu! Žaludek mi poskočil

jako jedna z Laviniiných mexických fazolí a nebyla jsem si jistá, jestli jsem vyděšená, nebo vzrušená.

Slečna Griffinová samozřejmě neměla o stavu mých útrob nejmenší ponětí. „A teď chvála,“ řekla.

Zpívalo se *Pozvedněte svá srdce*. Idol s gustem třískal do varhan a Daisy se ke mně v bezpečí mocného troubení naklonila.

„*Všichni pospolu* – takže o slečně Bellové nic,“ zpívala.

„Já vím – *pozvedněme je k Hospodinovi*,“ odpověděla jsem. „Co budeme dělat?“

„Vyšetřovat, samo sebou,“ zašvitořila Daisy. „Později se poradíme o prvních krocích vyšetřování – *kal hříchu, těžký strach hříšníkův* – ta píseň ale sedí!“

Slečna Griffinová po nás z pódia šlehla pohledem, jako by nás slyšela, a já polkla a vrátila se zpět k původnímu textu.

3

Zdalo se, že učitelé a učitelky byli odhodláni pokračovat, jako by se nechumelilo. Byla jsem zvědavá, kdo na nás bude čekat, až na druhou hodinu dorazíme na přírodovědu, a ohromilo mě, když se na obvyklém místě slečny Bellové objevila Madmazel v laboratorním plášti nataženém přes hedvábnou blůzku. Zbytek třídy se tvářil, jako by dostal políček do tváře.

„Bonjour, děvčata,“ řekla Madmazel. „Slešna Bellová tu *aujourd'hui* není, *et alors*, sastoupím ji já.“

„Budeme muset mluvit francouzsky?“ zeptala se užasle Rybka.

„Jen jestli chsete, Rebeko,“ řekla Madmazel, pohlídala vlasy a pobaveně sevřela rty. „Šádný strrach, v *la France* jsem pšírrodovědu ušila, takše se f ní vysnám.“

„Co se stalo slečně Bellové?“ zeptala se Kitty.

„Nemochu fám prrosrrasovat sálešitosti slešny

Bellové, Kitty. Mochu jen říci, že dnes není ve škole, takže ji musím sasuplovat. Teď se fšichni posadte a pochovorršíme si o rostlinných buňkách, jak tuším naplánovala slešna Bellová.“

„Čím dál zajímavější,“ pošeptala mi Daisy, když jsme si sedaly. Viděla jsem, že na sebe zpoza učebnic všechny dívky vrhají překvapené pohledy.

Vážně mi připadalo, že jsem propadla Alenčinou králičí norou do říše divů. I kdybych bývala neviděla slečnu Bellovou ležet na podlaze tělocvičny, bylo by mi jasné, že se jí přihodilo něco strašného. Slečna Bellová koneckonců nikdy nepřišla na žádnou hodinu ani o minutu později a najednou chybí na celé dopolední vyučování. Kdybych byla učitelem nebo učitelkou, rovnou bych zavolala na policii, ale zdálo se, že to nikdo neudělal. Bylo to k vzteku.

Hrozně jsem si o tom chtěla promluvit s Daisy a z jejího vrtění na židli jsem poznala, že umírá touhou po tom samém.

Zazvonil zvonek ohlašující pauzu na svačinu a Daisy se ke mně otočila. „Tak jo, Watsone, je to tady! Připrav si pomyslný zápisník! Naším prvním úkolem bude vyšťourat co nejvíce neškodných drbů. Než začneme se skutečným vyšetřováním, chci vědět, co si všichni *ostatní* myslí, že se děje.“